

Sygn. akt II DK 144/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jarosław Sobutka

SSN Adam Tomczyński

Protokolant Marta Brzezińska

w sprawie obwinionego radcy prawnego P. S.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 marca 2022 roku kasacji obwinionego od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych z dnia 7 lipca 2021 r. o sygn. akt WO- (...)

na podstawie art. 439 § 1 pkt. 8 k.p.k w zw. z art. 74¹ pkt. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych

orzeka:

1. uchylić zaskarżone orzeczenie i przekazać sprawę Wyższemu Sądowi Dyscyplinarnemu Krajowej Izby Radców Prawnych w W.;

2. kosztami postępowania kasacyjnego obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 16 września 2019 roku Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. wniósł o uznanie radcy prawnego P. S. za winnego tego, że:

1. działając jako pełnomocnik Z.W. zaniechał złożenia odpowiedzi na apelację pozwanej D. P. od wyroku Sądu Okręgowego w W., XXIV Wydział Cywilny, wydanego w dniu
2. 7 czerwca 2016 roku w sprawie o sygn. akt XXIV C (...), tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;
3. pomimo skutecznego odbioru dnia 24 listopada 2017 roku zawiadomienia o terminie rozprawy prowadzonej przed Sądem Apelacyjnym w (...) I Wydział Cywilny sygn. akt I ACa (...) wyznaczonej na dzień 12 stycznia 2018 roku, o godz. 11:30, nie stawiał się na termin rozprawy apelacyjnej, jak też nie zawiadomił skarżącego o wyznaczonym terminie rozprawy, przez co uniemożliwił skarżącemu wzięcie udziału w toczącym się postępowaniu, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;
4. nie zachował należytej staranności w sporządzeniu skargi kasacyjnej z dnia 8 maja 2018 roku od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 12 stycznia 2018 roku w sprawie sygn. akt I ACa (...) wniesionej do Sądu Najwyższego przejawiający się lakonicznością treści uzasadnienia, w tym braku pogłębionego uzasadnienia podstaw oraz zarzutów kasacyjnych, w tym nie wykazaniu oczywistej zasadności skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenia od skarżącego Z.W. na rzecz pozwanej kwoty 2700 zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego,

określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

5. nie zachował należytej staranności w sprawie dotyczącej skargi z dnia 24 lipca 2018 roku na czynności egzekucyjne Komornika Sądowego M. K. w sprawie o sygn. akt KM (...) składając skargę do Sądu Rejonowego w W., który dokonał zaskarżonej czynności lub zaniechał jej dokonania – co spowodowało wydłużenia rozpoznania skargi na czynności komornika, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;
6. w okresie od 20 marca 2018 roku do dnia 23 listopada 2018 roku przy wykonywaniu czynności zawodowych, w oficjalnej korespondencji pisemnej kierowanej do Komornika Sądowego M. K., Sądu Rejonowego w W., Sądu Najwyższego, w tym Sądu Apelacyjnego w (...) posługiwał się w pieczęci zawodowej, papierze firmowym także innymi tytułami zawodowymi, podczas gdy z art. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wynika, że radca prawny przy wykonywaniu czynności zawodowych obowiązany jest używać wyłącznie tytułu zawodowego „radca prawny”, tj. popełnienia czynu naruszającego podstawowe wartości i zasady wykonywania zawodu radcy prawnego, określonego w art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, którego tekst jednolity stanowi załącznik do uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 roku w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Zawnioskował także o wymierzenie obwinionemu uzgodnionej kary pieniężnej w wysokości półtorakrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w dacie popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, a także zasądzenie od obwinionego kosztów postępowania dyscyplinarnego w wysokości 1500 złotych.

Na posiedzeniu w dniu 16 października 2019 roku obwiniony oświadczył, że wniosek o wymierzenie kary sformułował w ten sposób, że wniósł o wymierzenie mu kary półtorakrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w roku popełnienia pierwszego przewinienia dyscyplinarnego za każdy z zarzuconych mu czynów, a także kary łącznej w kwocie półtorakrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę w roku 2018. Następnie prostując powyższy wniosek wskazał, że wniosek o wymierzenie kary pieniężnej dotyczy kary półtorakrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę obowiązującego w roku popełnienia każdego z przewinień dyscyplinarnych, a także kary łącznej na zasadach określonych w ustawie o radcach prawnych.

Orzeczeniem z dnia 16 października 2019 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W.:

1. uznał radcę prawnego P. S. winnym zarzucanego mu w punkcie 1 wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę 3000 złotych;
2. uznał radcę prawnego P. S. winnym zarzucanego mu w punkcie 2 wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1, art. 44 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę 3000 złotych;

3. uznał radcę prawnego P. S. winnym zarzucanego mu w punkcie 3 wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę 3150 złotych;
4. uznał radcę prawnego P. S. winnym zarzucanego mu w punkcie 4 wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę 3150 złotych;
5. uznał radcę prawnego P. S. winnym zarzucanego mu w punkcie 3 wniosku o ukaranie czynu, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne jako czyn sprzeczny z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych (Dz. U. 2018 poz. 2115 t.j. z późn. zm.) w zw. z art. 4 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego i za to na podstawie art. 64 ust. 1 i art. 65 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych oraz na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych wymierzył mu karę 3150 złotych;
6. na podstawie art. 65¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych kary orzeczone w punktach 1-5 połączył w ten sposób, że orzekł jako karę łączną karę pieniężną w kwocie 3150 złotych;
7. na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych zasądził od obwinionego radcy prawnego P.S., na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego kwotę 1500 złotych.

Od powyższego orzeczenia odwołanie wywiódł obwiniony zarzucając orzeczeniu sądu *a quo*:

1. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary;

2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niewzięcie pod uwagę, iż Z.W. zwolnił radcę prawnego P. S. od udziału w rozprawie apelacyjnej, pomimo zawarcia takiej informacji w pismach złożonych do postępowania przygotowawczego.

Do odwołania dołączył wniosek o przeprowadzenie dowodu z przesłuchania świadków K. S. i A. Z. na okoliczność spotkania w siedzibie Kancelarii I. (...)sp. z o.o. przy ul. (...), S. ze Z.W., w trakcie którego to spotkania zrezygnował on z udziału w sprawie apelacyjnej oraz pisania odpowiedzi na apelację oraz stawiennictwa na rozprawie. Dodatkowo wniósł o dopuszczenie dowodu z pisma od ubezpieczyciela, w którym kategorycznie stwierdza się, że Z.W. nie poniósł żadnej szkody. Nadto odwołał dobrowolne poddanie się odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Podnosząc powyższe zarzuty obwiniony wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uniewinnienie w całości od zarzucanych mu czynów. Odwołanie to zostało przyjęte i przekazane do rozpoznania sądowi II instancji.

Orzeczeniem z dnia 7 lipca 2021 roku Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie obciążając obwinionego kosztami postępowania odwoławczego. W pisemnych motywach sąd odwoławczy wskazał, że kontrolowane orzeczenie zapadło w trybie określonym w art. 335 § 1 k.p.k., zaś w ramach uzgodnienia ustalono winę i karę łączną na obwinionego. Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych zauważył, że zgodnie z art. 447 § 5 k.p.k. w przypadku wydania orzeczenia w tym trybie, podstawą odwołania nie mogą być błędy w ustaleniach faktycznych i rażąca niewspółmierność kary. Środek odwoławczy jednak merytorycznie rozpoznał uznając, iż podniesione zarzuty nie mogą prowadzić do wzruszenia zapadłego orzeczenia.

W zakresie zarzutu rażącej niewspółmierności kary sąd odwoławczy podzielił ustalenia sądu I instancji wskazując, że podniesiony zarzut należy uznać nie tylko jako niezasadny ale przede wszystkim jako niezrozumiały. Odnosnie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych sąd II instancji wskazał, że pokrzywdzony – człowiek starszy, schorowany, ufający swojemu pełnomocnikowi – został namówiony przez obwinionego, aby nie składać odpowiedzi na apelację i nie brać udziału w rozprawie. Radca prawny P.S. poinformował swojego klienta

o braku konieczności odpowiedzi na apelację przeciwniczki mimo, że była ona sporządzona w sposób niezwykle profesjonalny i stanowiła realne ryzyko zmiany wyroku na niekorzyść klienta obwinionego. Mając to na względzie sąd odwoławczy podzielił zapatrywania sądu *meriti*, że wobec obowiązującej zasady dwuinstancyjności postępowania pełnomocnik ma bezwzględny obowiązek dbać profesjonalnie o interesy klienta aż do prawomocnego zakończenia sprawy. Na radcy prawnym P. S. spoczywał zatem obowiązek reprezentacji i obrony interesów klienta również w postępowaniu apelacyjnym. Uczestnicy procesu cywilnego i bliscy pokrzywdzonego, a także sąd pozostawali we właściwym przekonaniu, że obwiniony nadal jest pełnomocnikiem pokrzywdzonego – dlatego do niego była kierowana korespondencja, przez co klient dodatkowo pozbawiony był podstawowych informacji w sprawie. W ocenie sądu przerzucanie przez radcę prawnego P.S. odpowiedzialności za brak profesjonalizmu jest w takiej sytuacji rażącym naruszeniem podstawowych zasad etycznych obowiązujących tę grupę zawodową. Sąd odwoławczy zauważył nadto, że wystąpienie szkody po stronie pokrzywdzonego nie jest warunkiem uznania zachowania obwinionego za delikt dyscyplinarny.

Kasację od powyższego wyroku wywiódł obrońca obwinionego zarzucając:

1. naruszenie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez:
 1. niewzięcie pod uwagę, iż Z. W. zwolnił radcę prawnego P.S. od udziału w rozprawie apelacyjnej, pomimo zawarcia takiej informacji w pismach złożonych do akt postępowania;
 2. pominięcie załączonego pisma od ubezpieczyciela, w którym kategorycznie stwierdza się, że Z.W. nie poniósł żadnej szkody;
 3. nieprzesłuchanie świadków K.S. i A. Z. na okoliczność spotkania ze Z. W., w trakcie którego zrezygnował on z udziału w sprawie apelacyjnej oraz pisania odpowiedzi na apelację z przyczyn finansowych, zwalniając go z obowiązku pisania odpowiedzi na apelację oraz stawiennictwa na rozprawie,
4. niewspółmiernie wysoką karę za zarzucane czyny.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi II instancji, ewentualnie o uniewinnienie obwinionego w całości od zarzucanych czynów.

Pismem z dnia 14 marca 2022 roku obwiniony złożył oświadczenie o cofnięciu wniesionej kasacji.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Wniesiona kasacja zainicjowała kontrolę zaskarżonego orzeczenia, która skutkowałą jego uchyleniem. Nastąpiło to jednak na skutek okoliczności dostrzeżonych przez Sąd Najwyższy z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia.

Stosownie do treści art. 536 k.p.k., odpowiednio stosowanego w postępowaniu dyscyplinarnym dotyczącym radców prawnych (na podst. art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych) Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym m. in. w wypadku określonym w art. 439 k.p.k. W niniejszej sprawie Sąd Najwyższy – wskutek zaistniałych okoliczności – zobligowany był do szerszego rozpoznania, gdyż wystąpiła w niej bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Implikowało to także niemożność pozostawienia cofniętej kasacji bez rozpoznania po myśli art. 432 k.p.k. i konieczność uchylenia wyroku Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych i przekazania sprawy temu sądowi celem rozważenia podstaw do pozostawienia odwołania obwinionego bez rozpoznania.

Kluczowym w niniejszej sprawie pozostaje fakt, że orzeczenie sądu I instancji zapadło w trybie konsensualnym, określonym w art. 335 § 1 k.p.k. Wyrażając zgodę na rozpoznanie sprawy w ten właśnie sposób (z czym związane są istotne dla obwinionego korzyści), strony dobrowolnie rezygnują z części uprawnień procesowych, w tym możliwości zaskarżenia orzeczenia w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych oraz wymiaru kary (art. 445 § 5 k.p.k.). W doktrynie wyrażono kategoryczny pogląd, że zaskarżenie orzeczenia wydanego w trybie art. 343, 343a lub 387 k.p.k. z odwołaniem się do podstawy określonej w art. 438 pkt 3 lub pkt 4 k.p.k. powoduje, że odwołanie takie jest niedopuszczalne

z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.) i prezes sądu pierwszej instancji, za pośrednictwem którego wnoszony jest środek odwoławczy, powinien odmówić jego przyjęcia. Jeśli jednak dojdzie do błędnego przyjęcia, powinien być on pozostawiony bez rozpoznania przez sąd odwoławczy na podst. art. 430 § 1 w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. (S. Zabłocki [w:] *Kodeks postępowania karnego. Tom IV. Komentarz do art. 425–467*, red. R. A. Stefański, Warszawa 2021, art. 447).

Należy zatem stanowczo podkreślić, że wynikający z art. 447 § 5 k.p.k. zakaz stawiania określonych zarzutów odwoławczych prowadzi do ograniczenia dostępu do drugiej instancji, co w konsekwencji musi powodować określone konsekwencje procesowe. W tym przypadku jest to odmowa uruchomienia postępowania odwoławczego. W takiej sytuacji zakres zaskarżenia wskazany przez skarżącego obejmuje obszar kontroli odwoławczej, który nie może być jej przedmiotem (D. Świecki [w:] B. Augustyniak, K. Eichstaedt, M. Kurowski, D. Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany*, LEX/el. 2022, art. 447).

W analizowanej sprawie bezspornym pozostaje, że wywiedziony przez obwinionego środek odwoławczy od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. oparty został wyłącznie na niedopuszczalnych zarzutach błędu w ustaleniach faktycznych oraz rażącej niewspółmierności kary. Okoliczność ta została dostrzeżona przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny, co jednoznacznie potwierdza lektura uzasadnienia orzeczenia odwoławczego, mimo tego sąd odwoławczy dokonał kontroli instancyjnej zarzutów, które decyzją ustawodawcy przedmiotem takiej kontroli być nie mogły.

W istocie bowiem sformułowanie przez skarżącego wyłącznie niedopuszczalnych ustawowo zarzutów skutkowało uprawomocnieniem się orzeczenia wydanego w I instancji. W sprawie doszło więc do wydania przez sąd odwoławczy orzeczenia, pomimo tego, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało już prawomocnie zakończone (art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.). W analizowanej sprawie brak możliwości skutecznego wywiedzenia przez obwinionego środka odwoławczego w zakresie wyłączonym od kontroli odwoławczej skutkowało prawomocnością formalną orzeczenia wydanego przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W.

W świetle reguły *lege non distigueret*, nie ma tu znaczenia, że prawomocne orzeczenie poprzedzające wydanie orzeczenia przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny zapadło w kontynuowanym postępowaniu, skoro uprzednio doszło do prawomocnego zakończenia postępowania. W orzecznictwie wskazywano już, że bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. zachodzi w sytuacji, gdy w innym lub kontynuowanym postępowaniu prawomocnym orzeczeniem rozstrzygnięta została kwestia odpowiedzialności karnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lipca 2018 r., IV KK 368/17, OSNKW 2018, nr 10, poz. 67; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2009 r., III KK 159/09; uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 października 2002 r., I KZP 27/02, OSNKW 2002, z. 11-12, poz. 96) (por. S. Zabłocki [w:] *Kodeks postępowania karnego. Tom IV. Komentarz do art. 425–467*, red. R. A. Stefański, Warszawa 2021, art. 439).

Należy zatem przyjąć, że **kontrola zarzutów odwoławczych niedopuszczalnych z mocy ustawy, co do których sąd *ad quem* winien podjąć decyzję o pozostawieniu ich bez rozpoznania, skutkuje uprawomocnieniem się orzeczenia sądu I instancji, a w konsekwencji wywołuje przesłankę *rei iudicatae*, stanowiącą bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k.**

W tej sytuacji koniecznym stało się uchylenie orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego Krajowej Izby Radców Prawnych i przekazanie sprawy temu organowi celem rozważenia pozostawienia przyjętego odwołania bez rozpoznania (art. 430 § 1 k.p.k.). Przy ponownym rozstrzyganiu Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych rozważy też zasadność obciążania obwinionego kosztami, w sytuacji, gdy przyjęcie środka odwoławczego nastąpiło wskutek błędnej decyzji organu tej korporacji.